

předpokladů nebo podmínek vzdávají práva domáhati se zvýšení po případě snížení ujednaného výživného, a nelze v tom případě poukazovati na povšechnou zásadu, že smír o výživném, jako každý který jiný smír, se uzavírá cum clausula rebus sic stantibus, když zásada ta má místo pouze tehda, nebylo-li mezi stranami ujednáno něco jiného, co by užití řečené zásady vylučovalo (srv. rozh. č. 4213 a 14885 Sb. n. s.). Nemůže se proto žalobce domáhati právem ani zrušení smluvně se žalovanou ujednaného výživného pro tvrzenou nicotnost notářské smlouvy, o níž tu jde, ani jeho snížení proto, že se finanční poměry žalobcovy podstatně změnily v jeho neprospěch a že v době uzavření dohody nemohly strany předvídati, že se všeobecné poměry změny tou měrou, že se žalobce bude nucen ucházeti, jak tvrdí, o zápůjčku a pomoc příbuzenstva. Dokud nebyl proveden rozvod a rozluka, nemohl by sice žádný ze smluvců donucovati druhého, aby se řídil ujednáním o způsobu provedení rozvodu a rozluky, stanoveným v dotčené notářské smlouvě, ale když jedna část onoho ujednání, totiž rozvod a rozluka, byla skutečně splněna a nelze již v té příčině obnoviti dřívější stav, nemůže se žalobce domáhati neplatnosti druhé části onoho ujednání, týkající se placení výživného. Výtka právní mylnosti není tedy oprávněna.

Čís. 16187.

Civilní soudce není vázán názorem trestního soudu, vysloveným v odsuzujícím trestním rozsudku pro přestupek § 335 tr. zák., že i poškozený spoluzavinil své zranění.

(Rozh. ze dne 9. června 1937, Rv II 431/35.)

Proti žalobě o náhradu škody za úraz, který žalobce utrpěl při srážce s automobilem, který řídil žalovaný řidič a jenž patřil prvému žalovanému, pro kteroužto nehodu byl žalovaný řidič v trestní věci T 1320/32 pravoplatně odsouzen trestním rozsudkem okresního soudu v N. J. ze dne 28. listopadu 1933, potvrzeným rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v N. J. ze dne 6. března 1934, pro přestupek podle § 335 tr. zák., namítli žalovaní mimo jiné též spoluzavinění poškozeného žalobce samého, jak to také v rozsudku odvolacího soudu v N. J., vydaném v dotčené trestní věci, bylo zjištěno. **O b a n i ž š í s o u d y**, uznavše zčásti podle žaloby, neshledaly, že žalobce svůj úraz spoluzavinil, vycházejíce z názoru, že civilní soudce není vázán názorem, obsaženým v trestním rozsudku odsuzujícím žalovaného řidiče pro přestupek podle § 335 tr. zák., že i soukromý účastník (nynější žalobce) svůj úraz spoluzavinil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaní vytýkají především s hlediska všech uplatněných dovolacích důvodů, že nebylo uznáno na spoluzavinění žalobcovo na úrazu, vpravdě však provádějí jen výtku nesprávného posouzení po právní stránce

(§ 503 č. 4 c. ř. s.). Dovolatelé v té příčině správně dovozují, že ustanovení § 268 c. ř. s. jest rozuměti tak, že civilní soudce jest vázán odsuzujícím trestním rozsudkem nejen tehdy, je-li podmínkou soukromoprávních nároků přímo, aby tu byl trestný čin, ale i tenkrát, byla-li skutečnost, jež jest podmínkou odsouzení pro trestný čin, v trestním rozsudku zjištěna a jest zároveň rozhodující pro soukromoprávní nároky, tudíž pro řešení civilního sporu. Řečená zásada byla vyslovena i v rozhodnutích č. 14119, 12234, 6403 Sb. n. s. civ. Rovněž jest správné, že — (jak bylo vyloženo v rozhodnutích č. 15362, 9394 Sb. n. s. civ.) — závaznost odsuzujícího trestního rozsudku není omezena na určitý případ ani na určité osoby, nýbrž že jest zcela všeobecná v příčině soukromoprávních nároků kýmkoliv a proti komukoliv odvozovaných z trestného činu, jehož se týkal odsuzující rozsudek. Než z řečených zásad nikterak neplyne, že civilní soud jest vázán obsahem trestního rozsudku, odsuzujícího pachatele pro přešupek § 335 tr. z., též v otázce, zda i poškozený spoluzavinil své tělesné poškození. Podle § 268 c. ř. s. jest civilní soudce vázán obsahem pravoplatného nálezu trestního soudu, závisí-li jeho rozhodnutí na důkazu a připočtení trestného činu, tedy jen potud, pokud se trestní nález týká skutkové podstaty příslušného trestného činu, přičítaného určitému pachateli. Z toho plyne, že civilní soudce není vázán v jiných směrech. V souzené věci se k trestnosti činu podle § 335 tr. z., pro nějž byl druhý žalovaný pravoplatně odsouzen, nevyžaduje, aby protizákonný výsledek nastal jen jednáním neb opominutím pachatelovým, nýbrž stačí, vyvolal-li pachatel i jen jednu z podmínek, která měla v zápětí úraz. Není tedy pro naplnění skutkové podstaty řečeného trestného činu závažné, zda i poškozený své tělesné poškození spoluzavinil čili nic (srv. rozh. č. 3503, 3086, 3075, 2885 Sb. n. s. tr.). Může proto civilní soudce otázku, zda žalobce spoluzavinil své poškození na těle, posuzovati nezávisle na názoru trestního soudce, třebaš i vysloveném v důvodech trestního rozsudku, že poškozený svůj úraz spoluzavinil, jak to bylo v souzeném případě vysloveno v důvodech trestního rozsudku, vydaného krajským jako odvolacím soudem v N. J. v trestní věci T 1320/32-30. Nepochybily tudíž oba nižší soudy v té příčině po právní stránce, řešily-li otázku tu samostatně.

Čís. 16188.

Byli-li zákonní dědicové třetí třídy (§ 738 obč. zák.) v pozůstalostním řízení odkázáni na pořad práva, aby vyvrátili důvod dědického práva zákonných dědiců druhé třídy (§ 735 obč. zák.), jest pravoplatný rozsudek, vydaný v rozepři, určující posloupnost bližší parentely (třídy), účinný proti všem zákonným dědicům vzdálenější třídy, třebaže se někteří z nich dotčeného sporu nezúčastnili.

(Rozh. ze dne 10. června 1937, R I 672/47.)

Srv. rozh. č. 11282, 7726 Sb. n. s.